

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 34,29 + 1,71 (HST) = 36 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	J Com- Time mit- Á dé lai con venu	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)		Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com

No. 7.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

(553.)

Thursday,

Vol. 26.

July 23,

2015

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravys.ca

Hey Joe!

Nedávno jsem dostal e-mail od Jiřího Neduhu: ...možná, že by Tvoje čtenáře zajímalo, co dělají ti, kteří byli v Kanadě a vrátili se do Čech... Jiří Neduha má pravdu a těch lidí je početně. Někteří se zase vrátili do Kanady, jiní zmizeli neznámo kam. Z té nejstarší generace to byli třeba manželé Petříčkovi. Jaromír byl středoškolský profesor, Růženu Zemanovou jsme znali z *Nového divadla*. Hned po revoluci se odstěhovali Foustkovi a v Čechách se rovněž neztratili. Karel Foustka působí jako prorektor na AMU a Alenka pokračuje ve své výtvarné činnosti. V pražském divadle *Alfred ve dvoře*, jsem mohl nedávno spatřit skvělé představení Jana Komárka a Andrey Miltnerové *Tranzmutace*.

Z plzeňského *Finále* jsme přinesli letos recenzi na film *Evangelium podle Brabence*. Právě na tomto festivalu jsem před časem pokřtil cédéčko dvojice Brabence – Karafiát *Létání je snadné*. Proto jsem byl rád, když jsem začátkem května mohl být svědkem křtu dalšího cédéčka, které má jednoduchý název *Joe Karafiát 1985-2015*, čili průřez třicetiletou tvorbou tohoto kytaristy a zpěváka. Na tomto disku je zajímavé vidět Karafiátovu konsistentní tvorbu. Při nedávné návštěvě Toronta mně Josef přivezl ještě DVD *Živě u Holečků*. Není náhodou, že oba disky začínají skladbou *Hrstka prachu* na text básníka J. H. Krchovského. Jestliže na živé nahrávce z koncertu u Holečků hraje kapela ve složení Joe Karafiát (kytara – zpěv), Jan Martínek (kytara), Petr Rošky Roškaňuk (kytara), Wenca Březina (baskytara) a Milan

Prase Panocha (bici), pak v studiové nahrávce hraje na kytaru česká legenda Luboš Andršt. Luboš Andršt je i ve čtvrté skladbě v klasické bluesovce *Looking For my Love*. Není bez zajímavosti, že na cédéčku je i dvakrát *Čertív smích – Letní*. Nová nahrávka s Oskarem Petrem a pak starší z roku 1999 s Mejlou Hlavsovou (jedna z jeho posledních studiových nahrávek). Nejstarší nahrávka však pochází z roku 1985 z Toronta, téměř čtyřminutová skladba *Shadow of the Moon*, tato skladba vyšla v kazetovém vydání v Itálii. Po prvé zde hráli Karafiát s Brabencem. Doprovázel je na foukací harmoniku Petr Kašpar z Quebecu, který za nedlouho po tom, zemřel při operaci srdce. Na kazetě je mu věnována skladba *Jasper Blues*. Na kazetě Brabence a Karafiáta doprovází Jan Komárek.

Říká se, že když něco napadlo Antonína Dvořáka, použil manžetu od košile, aby si to zaznamenal. Doba se mění a Joe k zachycení nápadu používá mobilní telefon. Podle Karafiáta to bylo proto, že tehdy nebyly mobily. Jinak by Dvořák používal také mobilu.

Vypráví, že vlastně první hudební kroky udělal v dětství. Otec Josefa Karafiáta hrál na kytaru, ale nikoliv v nějakém orchestru, ale jako tramp. Přitom to byl vynikající přespolní běžec a u Karafiátů je řada trofejí a pohárů. Před válkou byl dokonce i na ME v Antverpách v roce 1938. Občas si tedy otec a syn brnkali na kytaru. Teprve v šestnácti nebo sedmnácti se syn dostal k elektrické kytarě. Od kamaráda získal *Jolanu*. Většinou se jako zesilovač používalo rádio. Do té doby chtěl být Joe sportovcem. Nejprve běhal 400 metrů, ale protože to byla dost velká námaha, tak začal skákat do výšky. Atletické prvky jsou patrné častokrát i při jeho vystoupeních, když s kytarou naběhne k mikrofonu, jak je možné vidět na DVD *Živě u Holečků*. Vzhledem k tomu, že Mejla Hlavsa hrával kdysi s Paulem Wilsonem hokej, dá se říci, že *Plastici* jsou s výjimkou Vratislava Brabence sportovně založení lidé. Podle dosud žijících svědků měli i svůj fotbalový tým. Pamětníci tvrdí, že při jejich utkáních pomezího rozhodčího dělal sám Egon Bondy.

V sedmnácti však šel sport stranou a mladého kytaristu oslovili hlavně Frank Zappa a Jim Morrison s *Doors* – skupiny sedmdesátých let, zatímco jeho bratr byl spíš na šedesátá léta *Beatles* a *Hollies*, které poslouchal z magnetofónu, kde se hlasitost musela štelovat šroubovákem. Z české hudby se Josefovi líbilo *Flamengo* a *Kuře v hodinkách*. Většinou na tomto elpíčku zpívá Vladimír Mišík a texty dělal Josef Kainar a také v té době poslouchal hodně jazz *Big Band Milana Svobody*, basistu Luďka Hulana, *Energit*, *Jazz Q*, kde hrál s Martinem Kratochvílem i Luboš Andršt a Vladimír Padrůněk, také zde byl vliv polských kapel, zpěváka Czesława Niemena a SBB, kterou založil Józef Skrzek a kde hráli Apostolis Anthimos a bubeník Jerzy Piotrowski. Z toho vyplynula i láska k jazz-rocku a k hudbě Jana Hammera. *Plastiky* moc nežral, snad jen první desku *Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned*, kterou znal z magnetofonové nahrávky. Před odchodem do emigrace hrál sporadicky ve studentském klubu a pak ve skupině *Jazzboat*, dokonce se propracoval do *Malostranské besedy*.

Jeho první kroky v emigraci byly v Londýně, kde strávil dva roky, zatímco jeho kamarádům ve východním Londýně, kde byla u moci levice, dali azyl, konzervativci v západní části města azyl nedávali a tak Josef musel za moře. Páter Lang, který se staral v Londýně o uprchlíky na Velehradě, ho upozornil na Československé sdružení v Kanadě a díky panu Strážnickému v Ottawě, který mu sehnal bydlení a zaměstnání posílka pro právníckou firmu, mohl emigrovat do Kanady. Další cesta vedla do Toronta, kde docela ztratil motivaci k hudbě. Na štěstí se seznámil s Vratislavem Brabencem a za dlouhých zimních večerů začali spolu tvořit.

Na krátkou dobu znovu odjel do Anglie, kde se seznámil s hudebníkem Darrylem Readem. Po návratu do Kanady hrál s hudebníky, kteří doprovázeli slavného slepého kytaristu Jeffa Healeyho, dokonce měli spolu pár koncertů. Po listopadu se mu zpátky moc nechtělo, ale z rodinných důvodů se se do Prahy nakonec v roce 1991 odstěhoval.

V roce 1992 nahrál se svou skupinou *Joe Carnation Band* album *Letters*, po které ho přizvala skupina *Garáž*, aby s nimi hrál a s touto skupinou je prakticky dodnes. Z *Plastiků* hrál pouze s bubeníkem Honzou Brabencem. Zlom nastal v druhé polovině devadesátých let, kdy se vrátil do Čech Vráťa Brabec. V té době také Václav Havel při oslavě 20. výročí Charty 77 pozval *Plastiky* na Hrad a Joe dostal pozvánku s nimi, aby se večera zúčastnil jako divák, když prezident navrhl, aby *Plastici* něco zahráli. Karafiát s nimi vystoupil jako host. Dnes říká: „Taková nabídka se neodmítá!“ Tak se stalo, že od roku 1997 hraje i s *Plastiky*. Nejprve jako host, později jako řádný člen skupiny.

Zlomem pro skupinu byl rok 2001, kdy zemřel Mejla Hlavsa. Do té doby hráli *Plastici* v klasickém složení Jan Brabec – bici, Mejla Hlavsa – baskytara, Vratislav Brabec – saxofon, Jiří Kabeš – viola, Josef Janiček – klávesy a Joe Karafiát – kytara, zpěv. Skupina absolvovala i turné po Spojených státech a Kanadě. V Torontu vystoupila v známém klubu *El Mocambo*, kde v roce 1977 hráli i Rolling Stones. O tomto koncertu se traduje, že Mick Jagger měl pletky v zákulisí s Margaret Trudeau.

Pokračování na str. 7

Josef Karafiát v Torontu 1985

Foto: M. Gabánková

Vysvěcení Petra Nemčeka

Katolická arcidiecéze ve Winnipegu s radostí oznamuje vysvěcení našeho krajana Petra

Nemčeka ke kněžství, Petr pochází z Trnavy a po studiích na University of Manitoba se rozhodl pro kněžské povolání. Po seminárních studiích v Edmontonu byl vysvěcen na kněze ve winnipežské katedrále St. Mary's 3. července 2015, arcibiskupem Reverendem Richardem J. Gagnonem. Je to pouze podruhé za čtyř desetiletí, že byl vysvěcen náš kraján slovenské národnosti ve Winnipegu.

vkun

Úmrtí

Libor Popela

Ze Zpravodaje kostela sv. Václava jsem se dověděl, že 16. června 2015 zemřel nečekaně ve věku 70 let v Ottawě Libor Popela. S Liborem jsem chodil po příjezdu do Kanady v Ottawě do školy. Byl to skromný nenápadný člověk, ale pamatuji se na několik rozhovorů s ním. Po mém odchodu do Toronta jsme se viděli snad jen jednou, přesto to byl člověk na kterého jsem si vícekrát vzpomněl. Jeho rodině tak vyslovuji touto cestou upřímnou soustrast.

Aleš Březina

Katka Čermáková

Katka Čermáková byla součástí Československého baptistického sboru, který pravidelně navštěvovala, pokud byla v Kanadě. Velice často však jezdila do svého druhého domova do Košic. Byla to vzdělaná žena, která se ráda podělila o své životní zkušenosti. Pohřeb se bude konat v sobotu 25. července v Markham Bible Chapel, 50 Cairns Drive, v Markhamu ve 13 hodin.

Jannette Hynek

Jannette byla manželkou legionáře Josefa Hynka, který zemřel v roce 2011. I Hynkovi jsme znali hlavně z Československého baptistického sboru. Jannette se dožila pozoruhodného věku 93 let. Pohřeb se konal ve středu 22. července v Interment Park Lawn Cemetery.

jb

**Toto číslo jsme dali
do tiskárny**

21. 7. 2015 v 15:00

Příští číslo vyjde:

20. 8. 2015

Uzávěrka: 13. 8. 2015

SOKOLSKÁ ŽUPA KANADSKÁ

Srdečně zve všechny zájemce na
50.LETNÍ HRY

Konané v sobotu 8. srpna 2015 na Masaryktownu

Hry jsou otevřené všem – Games are open to all
Rekreační volejbal - Recreational volleyball

Zápisné v 10.00 hodin, začátek závodů ve 12.00
Startovné: Sokolové - děti \$ 2.00, dospělí \$ 5.00
Ostatní: děti \$ 5.00 , dospělí \$ 8.00

For more information please contact anna.sokol@bell.net or
wendynemarket@sympatico.ca

www.sokolcanada.ca

SOKOL TORONTO

Vás srdečně zve na každoroční zápis dětí na sezonu 2015-16

V sobotu 12. Zář 2015 v 17 hodin

V kostele Sv.Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto, (Bloor a Dufferin)

Při této příležitosti se dozvíte program Sokola na celý rok

Možnost zakoupení večeře

Hlavní jídlo, zákusek, káva Dospělí \$15.00, děti \$7.00

Je nutné předem objednat počet večeří u sestry Hany Juráskové do 9. září.

Email: hana.jurasek@yahoo.ca nebo tel.: 905 838 5269

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW.
Calgary, AB T2V 0E5
Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 259-4533
E-mail: calgary@honorary.mzv.cz

Montreal, Quebec

Honorary Consul:

JUDr. Hynek Žilkovský
2020 University, Suite 1920.
Montreal, QC
Tel.: (514) 316-4383
E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

424 Varsity Estates Place NW
Calgary, AB T3B 3B9
Tel.: (587) 333-6831,
Fax: (206) 424-0205.
E-mail: richard@wolffi.com
Mr. Richard Wolffi, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972,
Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca;
slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Dvě rezoluce z 65. kongresu Českého a Slovenského sdružení v Kanadě

CZECH AND SLOVAK ASSOCIATION OF CANADA
L'ASSOCIATION TCHÈQUE ET SLOVAQUE DU CANADA
ČESKÉ A SLOVENSKÉ SDRUŽENÍ V KANADĚ
ČESKÉ A SLOVENSKÉ ZDRUŽENIE V KANADE

3044 Bloor Street West, P.O. Box 564, Toronto, ON M8X 2Y8

Tel. 416-925-2241 ♦ Fax 416-925-1940

Vážený pan
Bohuslav Sobotka
předseda vlády České republiky
nábřeží Edvarda Beneše 4
Praha 1 - Malá Strana 118 01

Ottawa, 29. června 2015

Vážený pane předsedo vlády,

dovolte, abychom Vám poslali pozdravy po 65. kongresu Českého a slovenského sdružení v Kanadě, který se konal ve dnech 20. - 21. června 2015 v Ottawě. Tento rok je to již 76 let od založení naší organizace v roce 1939.

Jak víte, 19. ledna 2015 jsme Vám poslali informaci o výstavbě Památníku obětem komunismu, který má být slavnostně odhalen pravděpodobně v září tohoto roku. V této souvislosti jsme Vás požádali zda by Vaše vláda uvážila finanční a politickou podporu tomuto projektu. 27. dubna 2015 jsme obdrželi dopis od ředitelky Sekce kabinetu předsedy vlády paní Běly Hejné, která nás informovala, že vláda naši žádost projedná. Věříme, že se tak brzy stane a děkujeme Vám.

Situaci v České republice sledujeme a jsme rádi, že Vaše vláda podporuje sankce vůči rozpínavému Rusku, že odsuzuje anexi Krymu a napadení východní Ukrajiny, spolupracuje v rámci NATO a má kritický názor k radikálnímu muslimskému chování. Stejný názor má kanadská vláda.

Naše organizace je členem Evropské platformy paměti a svědomí a souhlasí s postihem bývalých předních komunistických funkcionářů.

Jsme nespokojeni se situací v Ústavu pro studium totalitních režimů. Tento ústav je v úpadku, minulé vedení bylo vyměněno drastickým způsobem a došlo k propuštění kvalifikovaných, ale nepohodlných lidí. V ústavu jsou shromážděny důležité archiválie z minulé doby, které by měly být zachovány pro budoucnost.

Nejsme také nakloněni politickému hnutí ANO a zejména jeho předsedovi Andreji Babišovi, který je bývalý komunist a spolupracovník StB, a který jako bohatý oligarcha a majitel mnoha firem včetně mediálních svým vstupem na politickou scénu popírá tradici politických stran a nejráději by stát řídil jako „podnik“. Domníváme se, že to je neakceptovatelný způsob a velký konflikt zájmů, který není normální v demokratických zemích, a který by se měl vyřešit dříve než později. Nejvhodnější formou by bylo přijetí zákona na odstranění této nenormálnosti. Velkou chybou je, že lustrace se vztahují jen na státní zaměstnance a ne na ministry a jejich náměstky.

Srdečně Vás zdravíme a přejeme mnoho úspěchů ve Vaší práci.

Marie Fuchsová
předsedkyně

Miloš Šuchma
1. místopředseda

Rt. Hon. Stephen Harper
Prime Minister of Canada
80 Wellington Street
Ottawa K1A 0A2

Toronto, June 29, 2015

Dear Mr. Prime Minister,

Please accept greetings from the Czech and Slovak Association of Canada and from

our 65th Congress which was held in our nation's capital of Ottawa last week! Members of the Czech and Slovak Association adopted the following resolution: We will forever remain grateful to Canada for giving us the opportunity to start a new life here. For most of us Canada is our home and our world, a place which embraces values which are ours as well.

Today, we wish to express our support to you and your government for your principled stand on the Ukrainian-Russian conflict, and on the threat posed by the Islamic State.

We also thank you and your government for lifting the visa requirement for Czech citizens wishing to travel to Canada... a very fitting birthday present for our organization's 75th anniversary.

Yes, last year our organization celebrated its 75th anniversary. Here are some interesting historic facts...

Czech exile goes back close to four centuries. After the ill-fated Battle of the White Mountain in 1620, Protestant Czech-Moravian Brethren came to the new world. In the 1930s the Canadian Alliance of Czechs and Slovaks was helping those in need during the Great Depression. But the German occupation of Czechoslovakia in 1939 gave the impetus to seek official status, to help refugees and inform Canadians about the tragedy of the Munich agreement with Nazi Germany. In March 1939 the new Alliance helped save the Czechoslovak Consulate in Montreal from German diplomats. It is a noteworthy historic fact that the Mayor of Montreal Camillien Houde provided police protection to the Czechoslovak diplomatic office. The presence of the Alliance with its 92 branches showed the strength of our exile and showed that Czechoslovakia and her people were on the side of the Allies. Many Czech and Slovak Canadians fought during World War II in allied forces against fascism.

After the war and the communist takeover of Czechoslovakia, our organization once again worked hard on raising awareness about the threat posed to the free world by the Soviet Union and communist regimes.

This brings us to another matter close to our hearts: The completion of the Monument to the Victims of Communism in Ottawa. The CSAC is committed to raising funds and awareness. We are grateful that you and your government support this very important initiative. Right now we are very concerned by the unrelenting, vicious and biased campaign led by some circles in Ottawa, including the media. We thank your government for your support of this project and ask for your perseverance in the face of strong opposition and adversity. Adversity is what you and your government also face. We wish you strength and God's guidance, and much success in the future.

Sincerely,

Marie Fuchs - President,

Milo Šuchma, Markéta Slepčiková - Vice-Presidents

Copy: Hon. Jason Kenney, Minister of National Defence and Minister of Multiculturalism, Hon. Chris Alexander, Minister of Citizenship and Immigration Canada, Hon. Shelly Glover, Minister of Canadian Heritage and Official Languages

Neodpustím si několik poznámek k rezolucím ČSSK. Bývalo dobrým zvykem, že z Kongresu sdružení vzešly tři rezoluce. Letos mi třetí – slovenská rezoluce chybí, ačkoliv se mohl poslat alespoň pozdrav slovenskému prezidentovi Andreji Kiskovi, který v době kongresu oslavil rok ve funkci prezidenta SR.

Obě rezoluce jsou velice tendenční a ukazují pouze jednu stranu mince mnohdy složitějších problémů. Velmi pečlivě jsem sledoval vše kolem *Památníku obětem komunismu* a mohu říci, že jsem při nejmenším v rozpacích nad tím, jak se celá situace vyvíjela a vyvíjí. Josef Čermák několikrát upozornil, že vlastně u zrodu památníku byla Zuzana Hahnová, ale později celou akci převzala skupina *Tribute to Liberty*. Od začátku jsem také upozorňoval na to, že na tak významný monument by měla být vypsána soutěž. Nedá se říci, že se tomu tak nestalo. Bylo to podle pohádky Boženy Němcové o *Chytré horáčky*. Soutěž byla skutečně vypsána, ale tak, aby o ní nikdo nevěděl. Objevila se po dobu jednoho měsíce na webové stránce *buyandsell.gc.ca* s aprílovými daty: od 1. 4. do 30. 4. 2014. 2. května ve 14 hodin byla soutěž uzavřena. Za tu dobu anglickou verzi stránky vidělo 939 návštěvníků, někteří i vícekrát.

O soutěži nebyla informována, pokud vím, ani jedna kulturní instituce jako *Národní galerie, Art Gallery of Ontario, Ontario College of Art and Design University* a další. Zřejmě, aby nepřišlo příliš mnoho návrhů. Šest vybraných účastníků dostalo tzv. skicovné, což je běžný proces. Je zajímavé, že mezi nimi

byli převážně polští uchazeči nebo skupiny, kde je alespoň někdo polského původu. (Satellite 11/2014 z 4. září 2014). Mezi tím jedna z účastnic poroty rezignovala. Byl vybrán návrh Kapustova týmu: Janusz Kapusta, umělec (New York, USA); Voytek Gorczynski, architekt (Toronto, Ontario); Andrzej Pawlik, architekt (Mazowieckie, Polsko). V původním návrhu byla *Katyně* jako symbol brutálnosti komunismu, ale tento mamutí návrh se nemohl vejít do rozpočtu, proto byl o 30 % zmenšen a *Katyně* nahrazena jiným symbolem. Přitom Harperova vláda dávala velice dobře pozor, aby památník nepoškodil kanadsko-čínské obchodní styky. Jaké symboly si Kapustův tým zvolil je otázkou, ale s největší pravděpodobností to nebude odvážný muž, který dokázal na Náměstí nebeského míru v Pekingu vystoupit proti tankům. Je to tak trochu jako s Chartou 77, kdy ji lidé odsuzovali, ale nevěděli, co v ní je. Tentokrát chceme pomník, ale nevíme jaký bude.

ČSSK požádalo českou vládu o finanční pomoc premiéra Sobotku. Ten podle posledních zpráv pomoc přislíbil. Přitom premiér Sobotka odmítl 10. května 2014 likvidaci vepřina, který stojí přímo na místě romského koncentračního tábora v Letech u Písku, kde se odehrál romský holocaust.

Že to není záležitost Sdružení? Nebyla snad emigrace Rómů jedním z důvodů zavedení víz a nemělo by být Sdružení také znepokojeno narůstajícím rasismem a xenofobií v ČR a ve východní Evropě? Stavbou nové *berlinské* zdi mezi Srbskem

a Maďarskem? Nemělo by také zaujmout kritický postoj k antisemitismu a nacionalismu na Ukrajině? Neměli bychom být znepokojeni proti-teroristickým zákonem C-51, který dává větší pravomoci bezpečnostním složkám. Vždyť proti tomuto zákonu protestovala i *Amnesty International* či bývalí ministři předsedové Jean Chretien, Paul Martin, Joe Clark a John Turner. Místo těchto otázek posílá Sdružení ministerskému předsedovi Harprovi povídání o tom, jací jsme byli a stále jsme štramáci. V zájmu objektivitbych rád upozornil, že Andrej Babiš nepopírá své členství v KSČ, ale popírá, že by byl vědomým agentem StB: *Dne 26. června 2014 Okresní soud Bratislava I nepravomocně rozhodl, že je Andrej Babiš ve svazcích StB evidován neoprávněně. Soudkyně v odůvodnění rozhodnutí uvedla: „Soud neměl za prokázané, že navrhovatel vědomě spolupracoval se Státní bezpečností a že byl jejím agentem“. Slovenský Ústav paměti národa se proti rozhodnutí odvolal. Odvolací soud původní rozsudek potvrdil. (wiki)*

V roce 1980 jsem byl sponzorován Československým sdružením v Kanadě a jsem za to této organizaci vděčen. To neznamená však, že budu servilně mlčet ke všem jejím prohlášením a že budu zavírat oči před nebezpečím totality, která se v jiném převleku vkrádá ať již do české, slovenské nebo kanadské společnosti.

Aleš Březina

Hey Joe!

Pokračování ze str. 1

Po této šňůře odešel od skupiny bubeník Honza Brabec. Na můj dotaz, proč odešel, odpověděl Josef Karafiát jedním slovem: „Nevím!“ Pak dodal: „Měl svoji kapelu a asi se chtěl věnovat jenom jí. Já to mám jinak já zvládnu pět i sedm kapel najednou a nemám s tím problém!“ Už Martin Jirous říkal, že Plastici měli vždy s bubeníky problémy. Do roku 2009 hrál na bicí Ludvík Kandl a po něm Jaroslav Kvasnička. Kandlovi se podobně jako předchozímu bubeníkovi Pavlu Zemanovi říkalo Eman. Dalo by se říci s Karlem Poláčkem, že se jednalo o Emanu mladšího. Podle Karafiáta, ale nemají kromě hry na bubny, nic společného.

Krchovského verše na fasádě domu v nizozemském Leidenu, 1995-2004

Kolem roku 2000 připravoval Mejla další desku, ještě se zkoušelo, ale už byl dost dezorientovaný. Pak volala Josefovi

manažerka, že je to s ním dost špatné. Ještě to chtěli nahrát, ale Mejla už měl problémy s pamětí. Po jeho smrti kapela chtěla ukončit činnost, ale Karafiátovi se podařilo přesvědčit zbytek kapely, aby se to dokončilo. (Jde pravděpodobně o nahrávku *Lině s tebou spím/Lazy Love* z roku 2001 pozn. red.) V roce 2009 pak Plastici nahráli další desku *Maska za maskou*. To již je s baskytaristkou Evou Turnovou, která Mejlu nahradila.

„Byl to nápad Vráti Brabence, který má slabost pro ženy a tak chtěl mít v kapele také nějakou,“ říká Joe. „Nějakou dobu s námi hrál i kontrabasista Váňa Bierhanzl, což nebylo nejšťastnější řešení. Magor (I. Jirous) vždycky říkal, že sice je to dobrá *image* on s basou, ale že není vůbec slyšet.“

Anglický dramatik Tom Stoppard napsal hru ze života disidentů *Rock 'n' roll*, kterou uvedlo také *Národní divadlo* v Praze v roce 2007 (od roku 2010 byla hra na programu *Nové scény*). Před touto hrou a po ní hráli na prknech *Národního divadla* i Plastici. Tato hra byla uvedena i v Izraeli - v češtině s nadtitulky. Hra se hrála i v Rusku, ale zde byli Plastici pouze jako *čestní hosté*. Na scéně tam byli v kleci, což se Stoppardovi moc nelíbilo. V Rusku měli Plastici ještě koncert v Moskvě a když se fotili na nádraží, tak hned k nim přišel *milicionér*, že se tam nesmí fotit. Na druhou stranu Karafiát a Brabence diskutovali v angličtině v ruské televizi o lidských právech. Podle Karafiáta je Moskva šíleně drahé město a dvě deci vína tam stojí tisíc korun, ale vodka je na každém rohu. Přestože se zařekl, že již tam nepojede, jel tam opět s *Garáží*, na pozvání českého velvyslance v Rusku Petra Koláře.

Jako jeden z nejzajímavějších zájezdů byla cesta na Tchajwan, kde Plastici vystupovali na festivalu. Jejich koncert byl tak úspěšný, že dostali pozvání ke koncertnímu turné, což byla pro hudebníky skutečná lahůdka. Říká: „V hledišti byli děti a na pódiu starci.“ Kapela hrála dokonce i v prezidentském paláci. Bohužel to v následujících volbách vyhrála pročínská strana a tohoto prezidenta zavřeli. (Koncert je možno nalézt na *Youtube*.)

Josef Karafiát a Vratislav Brabence nahráli spolu tři desky. První *Kanadské vyty* pochází z Toronta (byla vydána v Guerilla Records v roce 2007) a hraje na ní i Jan Komárek, druhá je *Začni u stromu* (GR – 2006) a třetí vyšla k sedmdesátinám Vratislava Brabence *Létání je snadné* (GR – 2013).

Na posledním cédéčku *Joe Karafiát 1985-2015* je sedmáct nahrávek, z toho pět nových. Kritika nahrávku přijala pozitivně, ale problém je v tom, že pokud se nezaplátí komerčním stanicím, tak to žádná televizní nebo rozhlasová stanice neuvede. Výjimkou je snad jen *Radio Beat*. Občas se

něco objeví na *Radiu Jedna*. Nyní má být s Joem rozhovor v *Českém rozhlasu*, na stanici *Regina*.

Joe dodává: „Pokud vyjde CD, tak se prodá hlavně na koncertě. Například Bondyho *Zodiac* je i jako video clip, ale televizní stanice Óčko, která vysílá pouze hudbu to odmítla s odůvodněním, že to nemají, kam zařadit.“

A nakonec obligátní otázka: „Co chystáš?“

„Jeden projekt je s Lubošem Andrštem a s úžasným americkým kytaristou Danim Robinsonem. Dani hodně připomíná Jimi Hendrix. Dokonce i tak vypadá. Jeho manželka žije v Praze. Nazvali jsme to *Super-guitars*. To budou elektrické kytary. Bude tam i slavná skladba *Hey Joe!*, kterou proslavil Hendrix. Mimo to chystám ještě desku s akustickými kytarami. Dalším projektem jsou DVD. V Liboci je Hospoda *U Holečků*, kde pravidelně hrajeme. Již jsme tam nahráli jedno DVD, ale to se moc neprodává. Celý koncert je možné vidět na *Youtube*. Pak ještě hrají s *Plastiky*, s *Garáží*, Brabence napsal něco nového a také mám svou kapelu *Joe Carnation Band*. Teď se tomu říká *Joe Karafiát Band* a pro jistotu mám tyhle kapely dvě. Jednu v Čechách a druhou na Moravě, abych je nemusel přesouvat. Sám jezdím *Pendolinem*. Je to celkem zábavný život...“

V torontské vietnamské restauraci *Jade* rozmlouval nad polévkou z mořských potvor s Josefem (Joem) Karafiátem (Carnationem) Aleš Březina

Poslední CD s názvem Joe Karafiát 1985-2015

Pokus o malé letní (hamletovské) zamyšlení

Vesnický hřbitov se zděným výklenkem. Dýchne z něj na vás chlad a záchvěv neklidu. Malý prostor plný lidských kostí. Jsou uspořádány do kříže. Ramena tvoří dlouhé kosti, střed vyplňuje hromada lebek. Člověk nemusí být zrovna Hamlet, aby se zamyslel.

O co nám v životě jde? – Určitě být úspěšný, šťastný, zdravý a bohatý. Především ale, příznějme si to, o uznání. Koneckonců, jsme sociální druh. Vždyť právě s uznáním naší práce, s vybudováním si postavení souvisí naše celkové životní uspokojení a pocit štěstí a naplnění. A tato váha u druhých, osobní renomé, toť nemateriální hodnota, která formuje náš vztah ke společnosti, a dokonce nás přežívá. Moci říci o někom, že to byl čestný člověk, totiž stále něco znamená. Na pomnicích slavných pak často čteme „zasloužil/a se o ...“ Co byste chtěli mít na náhrobku vy?

Můj náhrobek by měl být veliký, aby se tam o mně, i přes drobné písmo, vešlo co nejvíce. A i tak by výčet všech těch zásluh zůstal neúplný, podobně jako u vás, páč jsme přece všichni ctnostní lidé, a končil by nejspíše takto: „...“ A kdeže jsem vyšetřil místo pro hříchy? - Ale prosím vás, považte, jak hloupě by to znělo, „zasloužil se o stát“, a hned vedle toho „pil jako duha a rozvrátil rodinu“. Nebo „vyléčil mnoho svých pacientů“ a trochu níže „hulil jako tovární komín, čímž nevratně poškodil zdraví svých dětí“.

Ale takoví my lidé přece jsme! Dokážeme velké věci se znaménkem plus i minus. A to, prosím, v jednom jediném životě. Pravda, některé naše hříchy jsou méně nápadné, některé dokonce ještě neznámé. Když přišel papež Benedikt XVI. s výčtem dalších sedmi smrtelných hříchů, tedy nad rámec oněch tradičních, překvapilo to, ale ti zasvěcenější vědí, že i seznam a definice lidských poklesků jde ruku v ruce s celkovou úrovní poznání. A tak, ať již čteme bibli nebo ne, bezpečně víme, že ukrást sousedovi slepici a vypustit motorový olej z převodovky do kanálu je svinstvo. Já bych si tedy ani jedno na náhrobek nedal. Poněkud benevolentnější

jsme v případě sesmilnění nebo nehorázného přecpání. A vidíte, právě obžerství lze rovnou zařadit mezi hříchy proti Stvoření. Stejně jako devastaci krajiny, ničení přírody a znečišťování ovzduší.

Když jsem šlapal tuhle do Vídně a Bratislavy na kole, ukázal mi můj spolehlivý cyklokompjutr, že jsem během cesty nevyprodukoval (rozumějte, uchránil jsem životní prostředí před vypuštěním) 93 kg oxidu uhličitého v porovnání se stejnou cestou průměrným osobním automobilem. Kdyby po mně za celý můj život někdo všechny ty metráky nevyprodukovalého skleníkového plynu sečetl, byla by to jistě bohužel cifra na náhrobek, že? Paradoxně, časová lhůta

k tomuto mému konečnému účtování se pravděpodobně touto zmiňovanou cestou zkrátila, neb jsem se během ní nadýchal biliard toxických částic tzv. poléťavého prachu z výfuků automobilů. Neboť o těchto částicích velikosti řádově jednotek mikrometrů a nanometrů vědátoři tvrdí, že prý pronikají pohodlně buněčnou membránou plicních sklípků přímo do krve. Na svědomí pak mají, díky navázaným karcinogenním látkám, takové fujtajblové neduhy, jako je rakovina, leukémie, infarkty myokardu, aj. Obecně se v této souvislosti hovoří o předčasné úmrtnosti. Mimochodem, v důsledku znečištěného ovzduší je tato úmrtnost více jak desetkrát větší než ta, kterou mají na svědomí dopravní nehody, a v Česku si tak každý můžeme v průměru odespat deset měsíců života. Ale tohle už jde na vrub, pardon, na náhrobek, jednotlivých motoristů. Ano, každého extra. Někteří to třeba ještě ani nevědí, ale možná jim to nějaký papež jednou coby smrtelný hřích připomene.

A protože jsem přesvědčen, že člověk je v základě dobrý, a také vím, že navzdory tomu koná mnoho špatného, vychází mi, že náhrobky tak jak je známe, se na konečnou a úplnou bilanci našich životů ani trochu nehodí. Bohužel. Protože ty pouhé dva letopočty, narození a úmrtí, o nás mnoho neřeknou. Na druhou stranu zase věřím, že někde takový pomyslný náhrobek se všemi našimi ctnostmi a hříchy, kde se navíc všechno sečte, prokrátí, vydělí a odečte, existuje. A věřím, že výsledek je zaručeně správný a zaručeně spravedlivý. My žijící máme ještě čas ho ovlivnit, řekl by asi se vztyčeným prstem pan farář. A dodat by měl, že i hříchy, které nejsou v knize knih taxativně vyjmenovány, setsakramentsky existují. A nebo nás poslat juknout do výklenku, kde na nás dýchne chlad a záchvěv neklidu. Do výklenku plného lidských kostí uspořádaných do kříže.

Miroslav Petr – Hradec Králové
červenec 2015

Negativní půlka mozku

Jakmile se dítě naučí říkat „ne“ stává se to pro něho nejoblíbenější odpovědí na většinu dotazů. „Pojď budeme jíst,“ volá maminka na ratolest. Odpověď je: „Ne!“ Na další otázku, „Chnuceš zůstat hladový?“ Je stejná odpověď: „Ne!“

Odůvodňuje se to tím, že je ještě dítě a neví co chce, což se dá snadno pochopit. Jak ale vysvětlit, že většině lidí ten sklon k negativitě zůstane do dospělosti, když velice často na nadnesenou otázku či záležitost, jejich první reakce bývá povětšinou negativní. Částečnou odpověď lze najít v tom, že „ne“ je jednak provokativní a navíc souhlasné „ano“ se mění hůře, než opačný zápor. Má to ale nevýhodu, že zatvrzelý člověk i po poznání nesprávného postoje velice nerad mění svůj názor. U takových lidí se to postupně vykrystalizuje v neomylnost. Většina jich potom téměř nepřipouští své omyly, které vedou k menším či větším nedorozuměním a roztržkám. Vzniká z toho vědomí neomylnosti. V běžném životě to není až tak nešťastné, ale u politiků, soudců a lidí v rozhodujících pozicích to vede k značným tragédiím. Z neomylných rozhodnutí často vznikaly války. Ta nejhorší II. světová vznikla též z přesvědčení neomylnosti vůdců a politiků, že jejich rozhodnutí je zaručeně nejsprávnější. Netečný a nerozhodný postoj prezidenta E. Beneše nebránil republiku proti

Hitlerovi ani Stalinovi, přivedlo na ČSR padesátileté ujařmení. Slova jako nechci, nemám, nedám, nevěřím, jsou v lidské řeči tak běžná, že daleko převažují jejich opaky. Pokud dotyčný ze svého zvažovaného přesvědčení se vysloví negativně, je to oprávněná a správná odpověď. Mnohé negativní odpovědi jsou však právě z nerozhodnosti. Říká se, že *spekuluje*. Spekuluje o čem? O tom, co bude pro něho výhodnější, zda se zapojit do nějaké práce, diskuse, přidat se na něčí stranu, kterou ve své úvaze považuje za snazší. Většinou však převládne mazanost, že nejvýhodnější bude nikterak se nevyjádřit, zůstat neutrální.

Neutralita z lat. *neutralis*, (nikomu nenáležící) je nesmírně zajímavý postoj! Neutrál se nevyjádří k ničemu a nepřidá se na něčí stranu, nechce s nikým spolupracovat. Mnohdy nejenže svým přístupem nedosáhne neutralitu, ale posílí tu nesprávnou, agresivnější stranu. Z dějin lze uvést velikou řadu příkladů, kdy takový postoj se šeredně nevyplatil. Knižní ukázkou může být neutralita Belgie, kterou využil Hitler k napadení Francie. Proč nezaútočit přes ně, když Belgičané se drží filosofie „já nic, já muzikant“, tím pádem mu nebudou klást žádný odpor. Poškodili tím nejen Francii, ale také sebe. Švédsko proslulé svou neutralitou po celou válku dodávalo wehrmachtu potřebné zboží. Každý

německý tank uhaněl na švédských kuličkových ložiskách SKF. Z toho je vidět jak neutralita může udělat více zla, než příklon na stranu, kde se ukazuje spravedlnost a pravda. Od zneužívání neutralnosti mocnáři a politiky lze přejít k zneužívání v běžném občanském životě. Lze začít u demokratických voleb, kdy občan se rozhodne nikoho nevolit – zůstat neutrálním. Neuvědomuje si, že jeho hlas je protívahou radikálního voliče, je-li sám pro demokratický způsob vládnutí ve své zemi.

Negativní postoj člověka v mnoha případech vede k velikým nedorozuměním, někdy až k velice žalostným koncům. Počáteční malé „ne“ vede k nezlozmné tvrdohlavosti, která se těžko mění a závěry z takových situací jsou pak nepěkné. Hodně sebevědomý člověk se většinou chová též povýšeně a je přesvědčený, že omyly dělají jen ti druzí. Za celý svůj život se nenaučil moudrost, že „mýlit se je lidské, ale zůstat v omylu je hanebné“. Neuzná svůj omyl a nedokáže za žádnou cenu vyslovit omluvu. Jeho krédem je „my way, or no way“, (podle mého, nebo nijak). Pakliže takový člověk má nějakou vyšší pozici, je vedoucím v práci nebo v politice, mnohdy dochází až tragédiím. Stává se, že nevinný člověk je neprávem šikanovaný nebo vyhozen z práce. Negativní odpověď na běžnou otázku „jak se máš“ při setkání vyzní mnohdy až komicky (hlavně v Česku), když na dotaz dotyčný odpoví: „Ujde to,“ nebo „Nestojí to za nic!“ Nedá se tomu jinak rozumět, že tázaný není spokojený se svým stavem. Jenže povětšinou stejně se vyjádří i zdravý člověk kterému se vede dobře jen čistě z negativního návyku. Dotyčný si ani neuvědomuje, že pozměněním skutečného stavu vlastně lže. Na první pohled se to zdá zcela nepodstatné, ale mnohdy to má dalekosáhlé důsledky.

Dalajlama v jednom svém výroku řekl: „Zákon akce a reakce se netýká jen fyziky, ale rovněž ve vztahu k lidem a k celému světu. Jestliže se člověk chová dobře, vrátí se mu dobro. Chová-li se špatně, vrací se mu zlo.“ Smysl výroku je jednoznačný. Záporný postoj člověka se mu také vrací v záporu a mnohdy navíc umocněný! Lidé si nelibost rádi zveličí. Vyvolává to další nebezpečný *emocionální zápor* který už nepoužívá jen půlku, ale celý rozum. Lidé mnohdy i z nepodložených emocí se dokážou na sebe hněvat někdy až do hrobu.

Negativní postoj je natolik vžitý, že opačná, pozitivní stránka lidí, ač je mnohem lidštější a vyslovuje pravdu, je méně používaná. Navíc pravdivá odpověď nevede k potřebě vymyslet další úskoky a vysvětlení svých předešlých překroucených výroků. Co se záporným trendem? Jak se říká „Je těžké naučit starého psa novým kouskům.“ Lidstvo s tím bude muset zřejmě dále žít a jedinec vynakládat úsilí odhalovat si sám skutečný stav věcí. Nepravda je jedna z nejhorších záporů lidského rozumu, která měla v historii mnoho katastrofálních důsledků. Nemí se nikomu připomínat události z minulého století. Jak komunismus, tak nacismus, byli největšími uživateli nepravdy, na kterých vlastně postavili svá impéria a trvalo mnoho let a tragédií, než je pravda dostihla a pozměnila stav věcí.

Vysvětlit proč nepravda je mnohem používanější než opak není jednoduché. Pravděpodobně to vychází z představy, že je snazší a chytřejší a je to vlastně jen nevinná lež! Osoby při tom předpokládají, že ten druhý je vždy hloupější a zbaští to! Většinou je to ale veliký omyl a pak se diví, jak si sobě zavařili. Ani význačné osobnosti se nestydí použít nepravdu - lži. Známe je Clintonovo zapírání aféry se slečnou Monicou Lewinskou, nebo Jeana Chrétiena slib zrušení GST, když ho zvolil.

Příklady velikánů potom nabádají běžného občana dělat totéž a výsledky z toho jsou neblahé. Lidé si přestávají navzájem věřit. Každý je podezříván z nepravdy! Soused podezřívá souseda, občan policajta, policajt občana, občané vládu, vláda občany. Při cestování letadlem je každý podezříván, jako potenciální terorista. Strach způsobený obyčejným záporem, nepravdou ovládlo lidstvo. A dnešní lidstvo má ještě tu drzost, že se pokládá za inteligentnější než byli jejich předchůdci. Inteligentnější? Snad rafinovanější a více domýšliví.

Moderní doba navíc uvedla v život tu nejhorší negativitu „vyloženě neříkat pravdu“, nevysslovovat realitu, ale zakrýt jí, nebo nějak pozměnit. Nejenže se to stalo běžnou komunikací lidí, nýbrž se to též uzákonilo. Novodobý vynález politické korektnosti dokáže tak výtečně zamaskovat skutečnosti, že pod její rouškou málokdo najde pravdivý stav věcí, události a problémy dnešního světa. A přidají-li se k tomu zavádějící fráze jako „Budování světlé budoucnosti“ za komunistické éry, kdy lidé potřebovali více chleba a masa na stůl, nikoliv nějaké světlo v budoucnosti.

Dnešní doba má taktéž nic neříkající slogan jako „Yes we can“ (Ano my můžeme)! Co můžeme vykonat a vylepšit, to se už nikdo nedoví! Používané fráze politiků a hlavně zneužívané, se staly pro negativní půlku mozku jakýmsi magickým elixírem. Lidstvo s nimi vystačí natolik, že potom už necítí potřebu přemýšlet o skutečnostech a už ani *neuvažuje!*

Vilém A. Kun, Winnipeg, červenec 2015

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kábllovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

BrouCzech - staronové české pivo

Pošmákněte si v Ontariu na lahodném zlatém ležáku z malého pivovaru v Nové Pace, který je zde od roku 1864

Můžete ho ochutnat v restauraci Praha na Masaryktownu ve Scarborough

K dostání je ve víc jak čtyřiceti prodejnách s pivem od Oshawy až po St. Catharines.

Rovněž v obchodech v Ottawě, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwoodu, Kitcheneru, Londonu Windsoru a v přilehlých oblastech!

Najděte si váš Beer Store na www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager a klepněte na "View Locations"

Nyní je snížena cena o 13 %
při nákupu 24 láhví o dalších 9%!
Informace o pivovaru: www.novopackepivo.cz

Uzbekistán - Samarkand

4. část

Taškent – Samarkand - 293 km, 8.00 – 10.15, \$18 včetně snídaně. Nádraží v Taškentu je moderní, velké a prostorné, zcela určitě postavené Rusy. Párkrát jsem se zde i zastýdla za česká nádraží, která, jak se často zdá, jsou zřejmě ještě z doby Marie Terezie a jak se také zdá, tak mnohé z nich se stále ještě původní omítkou! Nový rychlovlak, tzn. i bez zastávek - střela *Afrosoyob*, pohodlný, čistý, plně obsazen, dobře, že jsem si koupila jízdenku předem. Při všech těch městských bezpečnostních

Registan

opatření a kontrolách jsem byla teď ale překvapena, neboť mě kontrolovali jenom jednou a to při vstupu na nádraží. Potom si mě už nikdo nevšiml, průvodčí u vagónu také nebyl a ani jsem ho po celou dobu jízdy nezahledla. Jízdenka proštípnutá také nebyla. Nikdo z cestujících se nerozčiloval, že jeho místo je už někým jiným obsazené, takže i bez průvodčích zde vlakový systém přepravy lidí docela funguje. Měla jsem ale trochu smůlu, neboť jsem sice seděla u okna, ale, bohužel, mezi okny, takže z mého sedadla jsem se dívala do stěny vlaku. Proto mi ani tak moc nevadilo, že můj mladý soused si chtěl hodně povídat a zřejmě si i procvičovat angličtinu. Neustále otázky o životě *jinde* – a pak se trochu i rozpovídal o marné snaze i možnosti začít si svůj byznys a stejně i tak o cestování. V takovýchto citlivých okamžicích si vždy silně uvědomím svoji svobodu pohybu, óh, jak jsem vděčna za ní! Byl jedním z těch co pracovali v Rusku a dnes, v neděli, jela celá rodina navštívit babičku. Pochválila jsem jim to.

Krajina do cíle mého dnešního putování byla sice dost nezázivná - dědiny, pole, pastviny, domky, ale rozkvetlé ovocné stromy jí plně zkrášlily. Zanedlouho bylo pak i v dáli vidět kopečky. Nástěnná info-deska ve vlaku mj. i informovala jak rychle jedeme, nejvíce to bylo 156 km za hod. a pokud jsem se k oknu dostala, tak jsem mohla i fotografovat. Přijeli jsme načas, nádražní budova, opět velká a moderní, je asi pět km vzdálená od centra Starého města. Zastavila jsem se hned u pokladny a koupila si jízdenku do Bukhary, kam jsem chtěla za dva dny odejít. Měla by to být snadná akce, ale nebyla, neboť pojem fronty je zřejmě pro lokální neznámý a tak jak jsou asi zvyklí, tak se jeden přes druhého tlačili k malému okénku pokladny a vykřikovali hlasitě své požadavky. V první okamžik se mi to zdálo úplně nemožné se k pokladně probojovat, ale pak jsem si uvědomila, že mám dobrou zbraň a sice na zádech svůj baťoh! Už byl dost velký, nappán vším možným a také těžký. Za pomoci loktů jsem se začala tlačit dopředu a natáčela jsem se do stran pro trochu místa. Moje technika fungovala, jízdenka byla v kapse a pak jsem jenom pomalu vycouvávala z řady ven. Jen jsem byla pár kroků vzadu a už to znovu začalo – tlačence a halekání s požadavky. Zřejmě národní sport.

Taxík mě přivezl až k bráně mého bydliště, opět nahozený dům, ale s nádhernými velkými vyřezávanými vraty a za nimi čtvercový dvůr s pavlačí, pohodlnými křesly a chutným suchým ovocem na přivítání. Můj pokoj byl sice jako brloh s rozpadávající se již koupelnou, ale zato jsem bydlela jenom asi 300 m od hlavních atrakcí. O Samarkandu jsem četla, že to je město úžasné krásy, noblesy, nádherné i romantické, město učenců, umělců i básníků, kde historie na vás kývá z každého rohu a nedá vám odejít, že jeho jméno evokuje myšlenky na *Hedvábnou stezku* a v myslí se navracíme k *Pohádkám tisíce a jedné noci*. Kopule tyrkysových barev s bohatou majolikovou (jemná zdobená keramika s barevnou glazurou) dekorací, náboženské školy - medresy, mešity, mausolea, minarety... ta architektura!... ten prostor!... všechno to tu bylo a tak nádherně skloubeno!! Památky celého města jsou chráněny Unescem.

Samarkand byl jednou z nejstarších osad střední Asie, pravděpodobně založení se datuje do 5. století př. n. l. Když v roce 329 př. n. l. Alexander Veliký sem přitáhl, tak byl nejen překvapen, jaké kosmopolitní město, obehnané kamennou zdí, to je, ale také prý řekl: „Všechno co jsem o něm slyšel, je pravda, až na to, že je krásnější než jsem si mohl představit!“ I Marco Polo, když se tu zastavil, oplýval poctami nad jeho krásou. Takže tady to máte potvrzeno hned z prvních rukou, jakou perlou východu Samarkand byl a stále je! Bylo to za vlády Amira Timura, kdy zaznamenal největší rozkvět. Timur najímal umělce i architektky, kteří se práce hned chopili a Samarkand se rozvinul do jednoho z nejkrásnějších míst Orientu. Stal se nejen hlavním městem jeho říše, ale i ekonomickým a kulturním epicentrem střední Asie. Když jeho vnuk Ulugbek převzal později otěže, město se stalo i intelektuálním centrem. Svým geografickým položením bylo i klíčovým zastávkovým městem *Hedvábné stezky*, kdy putovní trasy z Číny, Indie i Persie se zde křížovaly a karavaníci přiváželi sebou jak zboží, tak i umělce. Mezi 6. až 13. stoletím počet obyvatel neustále narůstal a v jednom období jich zde žilo více než v dnešní době. V 16. stol. se hlavním městem stala Buchara a Samarkand zaznamenal úpadek. Od svého počátku do dnešní doby má za sebou dlouhou krvavou historii dobovačských válek i změn panovníků – chánů. V roce 1868 přibyl Rusové a ještě za Lenina se začalo s restaurováním monumentů. V roce 1930 Taškent nahradil Samarkand jako hlavní město. Není možné si nevšimnout ruského vlivu, i toto město má svoji moderní *ruskou* část i *uzbeckou*, čas dávna.

Středem největší pozornosti je zde určitě *Registan* (1400-1600). Je to epické majestátní seskupení lehce nachýlených náboženských škol (medres) s blankytnou mozaikovou výzdobou, ve slunci se třpytící kopule, minarety, kamenná dlažba, vstupní brány a toto vše rozkládající se na obrovském otevřeném prostranství. V popředí celku je obrovská socha Amira Timura. Cítila jsem se jak omráčená, jen jsem tu stála se zatajeným dechem, s otevřenými očima a jen zírala a údivem jsem byla vedle... Připadala jsem si jako Alenka v zázračné pohádkové zemi! Procházela jsem se prostorem,

Fiddler's Dell Bar & Grill

Fully Licensed

Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.

781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Slunečnice

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggallery.net

e-mail: gabankova@paintinggallery.net

obdivovala se oně vznešené kráse, časté zastávky na focení i na pár prohozených slov. Bylo zde již vidět dost turistů, poznala jsem je podle fotografování v jakékoliv poloze a slyšela jsem kolem sebe i škálu řečí. Tu a tam se objevili prodavači se suvenýry a potom jedna velká část prostoru byla *kobercová*. Velké i malé tu visely, kam jsem se podívala, nádherné kusy, stejně tak byly rozloženy i na dlažbě. Prodavači nebyli dotíraví, ale i tak mi dávali na vědomí, že právě u nich koupím ten nejkvalitnější a za dobrou cenu!! *Budete spokojena, madam, nebudete litovat!* Ze zkušeností vím, že je nejlepší jen jít a okem nemrknout ani doprava, či doleva, pozorují vás jak ty šelmy dravé! Ano, byly krásné, ale nátlakům jsem i tentokrát odolala, jak bych asi táhla sebou koberec v ruksaku? Nechyběly tu ani stánky s velkým výběrem kvalitních nožů a kožešinových výrobků, nezbytnost lokálních čelit zimním teplotám. Druhý den jsem ale neodolala a jednu tu kožešinovou čapku jsem si koupila. I v Kanadě máme tuhé zimy. Dala jsem utřít i prodavači s noži, sice jsem ženská, ale i ty nože se mi líbily. Jsou to parádní kousky! Jestli to byly ty nejlepší ceny to nemohu posoudit, ale vešly se pohodlně do mého rozpočtu a prodavači mi

všele děkovali. Ani jsem moc nesmlouvala. Pokračovala jsem dál, vlezla do všech otevřených dveří, nádherné interiéry, z mnohých bývalých učeben a ubytoven jsou teď umělecké galerie. Počkala jsem si na západ slunce, stál za to. Za určitý poplatek je možno si vyšlápnout s policejním doprovodem až nahoru do minaretu, odtud jsou pak nejlepší záběry celého komplexu. Vstupní lístek je platný celý den. Jak mi ale ti s velkými fotografickými brašnami přes rameno sdělili, nejlepší osvětlení je prý v ranních hodinách, jestliže se brzy vzbudím. Dnes jsem se spokojila s focením z dlažby. Tři náboženské školy z tohoto komplexu patří k těm nejstarším zachovaným na světě, všechno starší Čingischán zničil. Na západní straně areálu se nachází původní Ulugbek náboženská škola - medresa, dostavěna v roce 1420 kde se prý vyučovala matematika a astronomie. Dalšími předměty byla teologie a filozofie. Je k ní připojena bohatě zdobená mešita, ale sousedící učebna je velmi strohá. *The Registan*, přeloženo znamená *Pískové místo*, bylo dříve komerčním centrem města a otevřený prostor zřejmě velkým trhem. Bylo snadné si to představit. Kousek dál po pěší zóně stojí *Bibi-Chanym* mešita, která nese

jméno jedné z Timurových manželek. Legenda říká, že mešita měla být překvapením pro Timura. Bibi ji nechala stavět, když manžel „*nebyl doma*“. Architekt se ale do Bibi zamiloval a prohlásil, že ji nepostaví, když mu nedá polibek. Stalo se, mešita byla postavena, ale polibek - že by jen jeden? - zanechal prý viditelné znamení na jejích rtech. Timur přijel, poznal, co se stalo, architekt nechal popravit a ustanovil nový zákon, že ženy musí nosit závoj přes obličej, aby nebyly svůdné pro druhé muže. Ach, ta nevěrná Bibi, co to způsobila!! Tak teď máme jasno a víme, proč si muslimské ženy zakrývají obličej. Za všechno může ona! Tato obrovská kongregační mešita byla dostavěna těsně před Timurovou smrtí (1405), byla klenotem jeho říše a v té době byla i tou největší mešitou islámského světa. Její kopule je 41 m vysoká a vstupní brána 38 m. Je to gigantická, slabě nakloněná, až mráкотně působící stavba, ale silně již volající po opravách.

Pokračování příště

Nad'a Humlová - St. Catharines

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

EDENVALE
Aerodrome

BISTRO 26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at
info@bistro26.ca

Skvělý návrat košické rodačky Hingisové korunovaný wimbledonskými čtyřhrami

Dotáhne Serena v New Yorku Grand Slam?

Z Londýna od našeho zpravodaje JAROSLAVA KIRCHNERA

Chutná vám také tráva? Tenisovému fenoménu Novaku Djokovičovi ano! Tedy ta wimbledonská a řečeno vyznavači tohoto sportovního odvětví posvátná. Osmadvacetiletý Srb si na nejvýznamnějším světovém turnaji, který se na jihozápadním předměstí Londýna hraje už od roku 1877, zopakoval triumf z let 2011 a 2014, potřetí s velkou chutí požil travnaté sousto a nechal se slyšet: „Nevím, co správci Wimbledonu za poslední rok dělali? Tráva je ale bez lepky, organická a dobře stravitelná. Když jsem byl kluk, snil jsem o tom, že někdy vyhraji Wimbledon. A pokud se mně to podaří, tak udělám nějakou bláznivou věc. Proto se pouštím do té trávy!“

I tentokrát si finále, které Djokovič svedl proti Rogeru Federerovi, diváci jaksepatří vychutnali. Nestárnoucí Švýcar, jemuž bude už čtyřiatřicet let, svou herní lehkostí, skvělou pohyblivostí i tradičně nádherným jednoručním bekendem, favoritovi opět pořádně zatáhl. V úvodním setu, který získal Srb, neproměnil Federer za stavu 6:5 dva setboly. Naopak ve druhém jich odvrátil sedm, z toho šest ve fantastickém a maratonském tie-breaku, který nakonec pro sebe rozhodl poměrem 12:10 a vyrovnal tak na sety 1:1. Po krátké přestávce, která přišla ve třetím setu za stavu 3:2 pro Djokoviče vzhledem k hrozcímu dešti, ale střechu nad ústředním dvorcem pořadatelé stejně nezatáhli, Federer ztratil své podání a utkání se už vyvíjelo ve prospěch absolutního suveréna současného světového tenisu.

Co ještě Djokovič vyhraje?

„Škoda, že jsem nedokázal víc vytěžit z toho, že jsem vyhrál nesmírně dramatický druhý set, protože v tom okamžiku jsem měl být psychicky výše,“ vysvětloval poražený hrdina, který by se býval v případě vítězství stal s osmi tituly vládcem wimbledonské historie před Američanem Petem Samprasem a Britem Williamem Renshawem, který však svých prvenství dosáhl už v osmdesátých letech 19. století...

Smutný Federer však nešetřil chválou na adresu svého přemožitele: „Je neuvěřitelné, jak skvěle se Novak umí připravovat, držet si dietu a také pořádek zlepšovat servis! Je o šest let mladší než já a wimbledonských i

dalších grandslamových titulů může vyhrát ještě habaděj!“ Nutno zdůraznit, že Federer se zaskvěl už v semifinále, kde v pouhých třech setech převálcoval famózním podáním i returnem domácího miláčka a předloňského šampiona Andyho Murrayho. Experti jeho výkon označili za jeden z nejlepších v jeho celé kariéře!

Stárne a má lepší kondici!

Mezi ženskou konkurencí kralovala už poště ve Wimbledonu a po jednadvacáté v grandslamových turnajích Američanka Serena Williamsová. Byť v souboji třetího kola měla namále, neboť Britka Heather Watsonová nad ní v rozhodujícím setu vedla 5:4, podávala na vítězství a světová jednička pak přiznala: „Ani nevím, jak se mi toto střetnutí podařilo otočit...“ Leč v semifinále už přejala svou rivalku Rusku Marii Šarapovovou a ve finále i Španělku, narozenou ve venezuelském Caracasu, Gabrinu Muguruzaovou, která se jako dvacátá hráčka světového žebříčku postarala o největší senzaci.

Stejně jako Federerovi je i mladší ze sester Williamsových už skoro čtyřiatřicet a na to, jak je možné takhle dlouho být na nejvyšším vrcholu, se snažila odpovídat novinářům i sama sobě: „To víte, že mě občas něco pobolívá. Jenže kondici mám možná lepší než před deseti nebo patnácti lety! Teď je nejdůležitější, abych si tuhle formu udržela...“ Kdyby jí to opravdu ještě na začátku září při US Open v New Yorku vyšlo, mohla by ukořistit pravý Grand Slam, tedy vyhrát všechny čtyři největší turnaje v jednom kalendářním roce. Neboť letos už dobyla Melbourne, Paříž i Londýn! Naposledy toho dosáhla Němka Steffi Grafová v roce 1988 a málokdo už si asi vzpomene, že tehdy jejím trenérem byl Čech Pavel Složil...

Obhájkyně Kvitová selhala

Mimochodem další wimbledonskou korunu by si v následujících letech určitě ještě mohla nasadit česká reprezentantka Petra Kvitová. Hlavně proto, že zdejší travnatý povrch její hře hodně sedí, dvakrát už na něm vítěznou trofej zvedala nad hlavu a je jí teprve pětadvacet. Letos však jako obhájkyně titul a druhá hráčka světového žebříčku selhala. V prvních dvou zápasech sice Nizozemce Bertensové a

Japonce Narové dopřála dohromady pouhé tři gamy, avšak už ve třetím kole ztroskotala na Jankovičové, třebaže na její straně bylo vedení 6:3 a 4:2... Je pravda, že třicetiletá Srbka v minulosti už figurovala v čele světové klasifikace, avšak na trávě nikdy nic významného nevyhrála. „Nevím, co se stalo. Chyběla mně agresivita a cítila jsem se unavená,“ snažila se velmi nečekanou prohru odůvodnit Kvitová.

Vyčerpání přiznala i Lucie Šafářová, která o kolo později nestačila, co by aktuální světová šestka, ve dvou tie-breacích na Američanku Vandeweghovou. V tomto případě však únava svou logiku měla, protože na nedávném French Open to nesmírnou bojovností dotáhla nejen do finále dvouhry, ale i k vítězství v ženské čtyřhře. Však se také její kanadský kouč Robert Steckley netajil: „Zaslouží si, abych jí dal týden volna navíc a už si odpočinula.“

Od roku 2009 nikdo ve čtvrtfinále

To bývalý dlouholetý přítel Šafářové a wimbledonský finalista z roku 2010 Tomáš Berdych měl jiné starosti. Ladil organizaci své svatby s modelkou Ester Sátorovou, která se uskutečnila hned následující týden po tomto turnaji v Monte Carlu. Bohužel i on vyklidil pozice už ve čtvrtém kole Francouzi Simonovi, navíc hladce ve třech setech a své vystoupení hodnotil objektivně: „Byl to hrozný den a hrozný výkon. Ať bych na protivníka vymyslel cokoli, nebylo by to nic platné. A ani na žádné zdravotní problémy se vymlouvat nebudu. Víím, že jsem v první polovině roku odehrál enormní počet turnajů a jestli to bylo správné nebo ne, musím teď probrat se svým týmem nejužších spolupracovníků.“

Z pohledu českého tenisu to tentokrát byl mizerný Wimbledon. Od roku 2009 se poprvé nikdo neprobojoval ve dvouhrách do čtvrtfinále. Pouze Kanadčan českého původu Vašek Pospíšil se letos střetl ve čtvrtfinále s Andym Murreym, ale prohrál ve třech setech 4:6, 5:7 a 4:6. Vašek se narodil v roce 1990 v kanadském Vernonu. Do roku 2011 žil ve Vancouveru, poté se přestěhoval do Freeportu na Bahamách. Jeho rodiče Miloš a Míla Pospíšilovi pocházejí z Československa. Vašek prý hovoří dobře česky.

Akdyž vezmeme v úvahu také čtyřhry mužů, žen i smíšenou, ani v nich Česká republika v posledních čtyřech dnech neměla svého zástupce, což v dějinách tohoto turnaje je téměř nevídané! Slovenské barvy tentokrát nejlépe hájila Magdalena Rybáriková, kterou ve třetím kole zdolala Běloruska Govortsová ve dvou setech.

I kokain už zapomenut

Kuriozitou ovšem byla rodačka z Košic, dcera slovenského otce a české matky, v minulosti skvělá švýcarská tenistka Martina Hingisová. Slavila dvojnásobné vítězství ve čtyřhře a obě po boku indických partnerů, v ženské se Saniou Mirzaovou a ve smíšené s Leandrem Paesem. To, že Hingisové už brzy bude pětatřicet, není snad až tak mimořádným faktem jako spíše skutečnost, že po ukončení své úžasné aktivní činnosti už ve dvaadvaceti se na kurty vracela dvakrát! Přitom její první návrat byl v roce 2007 zastaven pro pozitivní nález kokainu...

Finálové výsledky

Dvouhra mužů: Djokovič (Srb.) – Federer (Švýc.) 7:6 (7:1), 6:7 (10:12), 6:4, 6:3

Dvouhra žen: Serena Williamsová (USA) – Muguruzaová (Šp.) 6:4, 6:4

Čtyřhra mužů: Rojer, Tecau (Niz./Rum.) – James Murray, Peers (Brit./Austr.) 7:6 (7:5), 6:4, 6:4

Čtyřhra žen: Hingisová, Mirzaová (Švýc./Indie) – Makarovová, Vesnicová (Rus.) 5:7, 7:6 (7:4), 7:5

Smíšená čtyřhra: Paes, Hingisová (Indie/Švýc.) – Peya, Babosová (Rak./Maď.) 6:1, 6:1

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Letecký den a přehlídka historických vozidel na letišti v Edenvale

Sobota 8. srpna 2015
(V případě deště o den později)

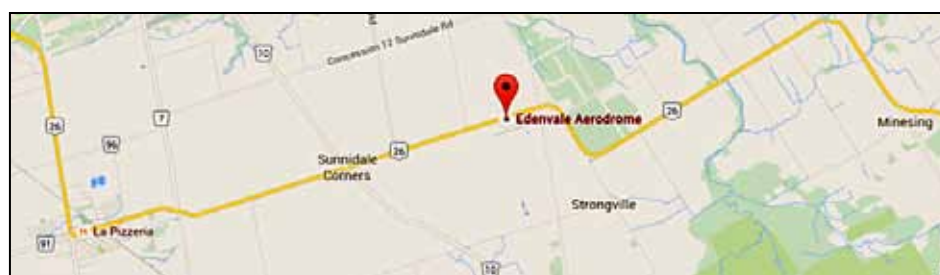

Photo: Springwater News

MLS: Senzace jménem Giovinco

Doba, kdy v severní Americe působily hvězdy jako Pelé, Eusebio či Bettega je dávno pryč. Severoamerické kluby nejsou dnes již tak bohaté jako v době, kdy se zde hrála NASL, i když se zde občas některý stárnoucí fotbalista jako David Beckham či Thierry Henry objeví. Po odchodu

Jermaina Defoea, který vloni působil v Toronto FC, jsem celkem nic nečekal od Toronto FC a nevěnoval jsem ani příliš pozornosti příchodu italského fotbalisty osmadvacetiletého Sebastiana Giovinca. Poprvé jsem ho viděl před týdnem v televizním přenosu z New Yorku proti novému týmu NY City. Za stavu 0:2 nedal penaltu. Jeho rána skončila na levé tyči. Jenže pak začal řádit a během devíti minut přirozeným hatrickem (prvním v dějinách Toronto FC v MLS) otočil skóre. Nakonec se pěkné utkání v New Yorku skončilo 4:4. Tuto sobotu to byl opět tento italský útočník, který na BMO rozhodl jednou brankou a jednou asistencí o vítězství Toronta nad Philadelfií 2:1. (Na snímku z tohoto utkání je s číslem 10.) Giovinco, který hrál reprezentoval Itálii na ME, hrál za Juventus, Empoli a Parmu zatím vstřelil za Toronto v osmnácti zápasech dvanáct branek a byl dodatečně jmenován do výběru MLS.

O pohár Martina Luthera

Ani pekné počasie neodradilo v sobotu, 13. júna 2015 priaznivcov stolného tenisu z Česko-Slovenskej komunity, aby sa po štvrtý krát stretli v kostole Svätého Pavla na 1424 Davenport Road v Toronte a tentokrát zúčastnili turnaja o putovný pohár Martina Luthera. Prišli opäť noví obdivovatelia tejto rýchlej hry, ako aj stáli členovia.

Najvzdialenejšia účastníčka, Emilie Mimra, merala cestu až z Huntsville, Ontario. A oplátilo sa jej, pretože sa nakoniec stala aj zaslúženou víťazkou ženského turnaja.

Rozhodujúci zápas medzi Emiliou a Mariou Crhákovou bol najvyrovnanejší z celého popoludnia. Odohrali maximálny počet hier, v ktorých bola úspešnejšia 3:2 už spomínaná Emilie. Veľká vyrovnanosť v ženskej kategórii potvrdzuje aj fakt, že štyri turnaje mali tri rôzne víťazky.

V mužskom turnaji stojí za spomenutie výrazne zlepšenie hry Stanislava Buzalku. Tretie, podiové miesto v turnaji je toho dôkazom, keďže na Veľkonočnom turnaji si dokázal "vypolievať" iba šiestu priečku, pričom kvalita turnajov sa neustále zvyšuje. Prvé miesto si odniesol Peter Ostrihoň. Druhý skončil skúsený veterán Jirka Crhák.

Záverečného slova a odovzdávania cien sa ujal náš čestný hosť Reverend Ladislav Peter Kozák, ktorý aj uzavrel toto pekné popoludnie.

Celkovo sa zatiaľ zaregistrovalo do stolnotenisevej rodiny v priebehu roka 24 hráčov a po diskusiách na Česko-Slovenskom dni v Masaryktowne tento počet účastníkov zrejme aj podrastie.

Nasledujúci turnaj, už druhý ročník o pohár Martina Rázusa, je naplánovaný na sobotu 5. septembra o 13 hodine. Bude sa konať pod záštitou klubu Martina Rázusa a podpore zboru kostola Svätého Pavla.

Text/foto PO.

Formally Nitra Travel

Enterprise Travel

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

- Tailor Made Holidays
- Travel Insurance
- Ocean/River Cruises
- Air Tickets

1221 Yonge Street (at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM
Saturday: By appointment

MEMBER OF:

1810380

Go, See, Experience

Signature Realty
INC. OWNED & OPERATED BROKERAGE

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis Dům na prodej, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

